

Štev. 3.

V Ljubljani, 1. sušca 1918.

Leto XIX.

Roži. ~~~~~

Cvetic kraljica, roža krasna,
kako bi te dostojno jaz
proslavil, ker ti slava glasna
od vseh strani doni vsak čas!

Lepoto in vonjavo tvojo
od nekdanj pesem že slavi,
in ni slikarja, da te z bojo
predivno ne upodobí!

In kjer radóst srce napaja,
tam znak ti sreče si sladké,
in kjer slovesnost se obhaja,
tam tebe manjkati ne sme:

Mladenič zalo vzre devico,
tvoj cvet na prsah ji cvetè;
poprosi jo za to cvetico
in srečen je, ko jo prejme.

Ko dan poroke ji prisije,
nevesta mlada pa glavó
s poročnim vencem si ovije,
ki ti okrašáš ga ljubó.

Veselo v stolpu zvon glasi se
in vabi v božji hram ljudi;
ves v zlatu žrtvenik blišči se,
na njem žariš pa tudi ti.

Pred žrtvenikom se dviguje
k Najvišjemu dišeči dim;
molitev vernih ga spremljuje,
in vonj se tvoj dviguje z njim.

Iz vojne kralj se zmagoviti
povrača v stolno mesto spet;
sprejemni slavolok pa kiti
in olepšuje tvoj mu cvet.

Kraljica srečna ga objame,
tvoj žarki cvet iznad srcá
prenežna roka njena sname
in ga hvaležno kralju dá.

Pa tudi v togi in trpljenju
človeka ti ne zapustiš,
in kadar da slovo življenju,
ti z doma mu čez prag slediš:

Na grobu mu zacveteš milo
in tu še v poznih dneh, ko svet
že zabi njega pod gomilo,
tvoj dviga se dehteči cvet.

Zato, cvetic kraljica krasna,
vesel ti slavo pojem jaz;
zato zveni pohvala glasna
od vseh strani in vsak ti čas!

Fr. Rojec.

— Ptička. —

Da bi imela streho, bi pela
ptička ves dan;
kje naj se skrije, kje odpočije?
Išče zaman!

Pomlad tam v dalji v pisani halji
ptičko zazre;
s streho odene veje zelene,
gaj in polje.

Ptička zapela, v gaj je zletela,
v zeleni gaj:
gnezdo pripne si, peva po lesi —
srečna je zdaj!

Fran Žgur.

— Žalost. —

Ptička poje, cvet dehti,
srce moje srečno ni . . .
V sreče moje vrt stopila
tiha smrt —
mater zlato zagrnila
v groba prt . . .
Padlo solnce je z višine
tja v morjé,
meč pekoče bolečine
blisnil je v srcé. —
Drugim pomlad, solnce sije,
meni ne,

žalost temnolica
kot ujedna ptica
prag mi prestopila je.
Seči, ne presečeš
curek — vse zastonj —
senci svoji ne utečeš,
če si na perutih konj!

Ptiček gnezdo vsak ima,
zvezdo svojo rožica:
ona poje, ta dehti —
srce moje krvavi!

Fran Žgur.

Kdo sem jaz? —

S preprostih kmetov sem dekle,
ime Ivanka meni je,
iz kraja sem dolenskega,
a naroda slovenskega.

Ivanka Kocijanova.

BOG ŽIVI VSE SLOVENE
POD STREHO NIŠE ENE!

Simon Gregorčič.

ANTONIJA GERMKOVA:

Junaška Milena.

Veliki, stanovanj polni hiši je živela Mavrinova družina čisto sama zase. Štela je šest oseb: mater in petero otrok. Oče jim je padel na južnem bojišču že prvo leto vojne z Italijo. Ostali so sami v svoji hudi bolesi. Otroci so bili šibke, mirne in tihe uravi, a pridni in poslušni, da je bilo veselje. Najmlajša hčerka, dveinpolletna Olga, je imela hudo bolezen, ki ni mogla od nje več okrevati. Hiralala je od dne do dne, in mati je v strahu opazila, da v kratkem času ugasne za vedno. Ta misel jo je tako pretresala, da je bila v skrbi, da sama ne zbolí.

Kaj bo z ubogimi otročiči, če zbolí še ona? In dajala si je poguma, da ne omaga.

Najstarejša dvanajstletna Milena je bila materi desna roka. Pomagala ji je, kjer je bilo treba: v kuhinji, v sobi, pestovala je bolno dete... In tudi Milena je uvidela, da Olga ne bo več dolgo živela.

Neko noč je bilo Olgi slabše kot navadno. Mati je bedela ob postelji in nepremično zrla v trpeče dete. Tudi Milena je bila zbujena — ni mogla spati.

Hropelo je v bolnici, in oči so se nemirno ozirale po sobi, kakor da nečesa iščejo.

»Mama,« prične Milena, »mama, pojdi v posteljo, ostanem jaz nekaj časa pri Olgi!«

»Ne, ne! Ostani ti v postelji,« ji brani mati, »kmalu pridem tudi jaz.«

A Milena ni slušala matere. Skočila je iz postelje in v trenutku je bila že oblečena. Sedla je na drugo stran postelje in zrla tudi ona v bolno sestrico.

»Mama,« govori Milena, »kaj misliš, da oče zna, kaj se godi pri nas?«

»Seveda zna,« kratko vzdihne mama. Bala se je predramiti otroka, ki je sedaj nekoliko mirneje dihal.

Med tem časom pa je Olga uprla svoja očesca v podobo na zidu. Ob tej podobi so ji pogledi nekaj časa obstali — zatem so se obrnili na drugo podobo, ki je kazala očeta kot vojaka, in so tudi tam obstali.

Milena je sestrici vlila v usteca žličico mleka, ki ga je mala bolnica tudi použila. Očesca so se ji zaprla, in ostala je mirna, kakor bi zaspala.

»Koliko bo ura, mama?« vpraša Milena in se strese.

»Tako bo dve. Zebe te. Čakaj! Sedaj, ko se je Olga umirila, grem, da skuham čašico čaja. Ostaneš pa ti, Milena, pri njej.«

»Le pojdi, mama, jaz bom tu,« reče Milena.

Preden je mati odšla, se je sklonila nad bolnega otroka, da sliši njegovo dihanje. Dihala je počasi kot prej, zato je odšla, da pripravi čaj, ki ogreje njo in Mileno. —

Takoj po maminem odhodu okrene bolnica glavo proti vratom. Milena vstane, se sklani k njej in vpraša: »Kaj bi rada, srček? Mlekca?«

Olga je oko uprla v Mileno, a to oko ni imelo več bleska; bilo je motno — neobčutno.

Kaj bo zdaj? Kako je izpremenila obličje! Uboga moja Olgica!« si je s strahom govorila Milena.

Zahrčalo je v prsih bolnice in za tem — vse tiho!

»Ali je umrla?« boječe vpraša sestra.

Prijela je Olgino ročico — bila je trda, mrzla ...

»Ali res? Olgica!« šepetaje Milena.

Olga je bila res mrtva ... V kuhinji je mama ropotala s čašičami ... Drugi otroci so mirno spali ...

Milena z nenavadnim pogumom odgrne mrtvo Olgo, ji uravna nožice, ji zapre očesca in zveže obraz z belo rutico. Med tem žalostnim delom ji iz oči kapljejo solze in padajo na obrazek mrtve sestrice ... Potem odhiti v kuhinjo k materi.

»Mama, «zaihti, »Olga je zaspala ...«

Bolesten krik se izvije iz materinih prsi. Zbeži v sebo in se zgrudi na mrtvo dete . . .

Pod križem.

*Na križ pribili so Boga,
ki je ljubezen nam oznanjal . . .
Kako bi mehkega srca
hvaležno Sinu se ne klanjal?*

*Bridkost presunila srce
njegovi Materi je tožni,
a kot hladilo so solzé
rodile duši se pobožni . . .*

*Pod križem vsi klečimo zdaj
in dvigamo roké proseče:
Oči naj večnih nasmehljaj
objame vse nas tolažeče! . . .*

Simon Palček

~ POD KRIŽEM ~

FR. ROJEC:

Spoštuj starost!

Mladinska enodejanjka.

OSEBE :

Ded; Janez, njegov sin; Meta, njegova sneha. Janko, Peter, Minka, Tonček, njuni otroci. Mica, dedova sestra. Stražnik občinski, dva delavca kot nosača.

Kmetiška soba pozimi. V ozadju vrata in zraven njih eno okno ali dve, kjer se vidi vun na s snegom pokrito pokrajino. Na desni bolj spredaj vrata v čumnato in starinska stenska ura, v kotu zadaj miza s klopmi. Na levi v sprednjem kotu velika zelena peč z zapečkom in s klopjo na obeh straneh, a v zadnjem kotu postelja.

DRUGI PRIZOR.

(Dalje.)

Tonček (stopi pred deda).

Hoditi v šolo komaj sem začel,
pa že držati znam pero
in brati morem vse od i do el
ter tudi že zapišem to.
A kaj pa znate, očka vi? Nič, nič!
Le gori za pečjo lepo: čič, čič;
in pa iz polne sklede: ham, ham, ham,
čeprav ničesar ne ostane nam!
Tak je ta stari naš papá,
prav kakor črv, hahahahá!

(Zasuče se na peti in pobere črevlje).

Zdaj sem pa spet gorak
od glave do petá!
Oj, to bom korenjak,
ko zrastem do vrhá!

(Sede na klop pri mizi in si obuje črevlje).

D e d.

Otroci dragi, vnuki mili,
lepo ste res me počastili!
Razjokal bi nad vami se
in jokal bi še v jami se,
ki skoraj sprejme me trpina,
kar zdaj mi želja je edina!
Vem pa, da očitanje to
in zabavljanje mi prišlo
iz vaših ust naravnost name,

temveč po vas od vaše mame,
ki me sovraži in črti
nadložneža na stare dni!

M i n k a.

Zakaj vas mama bi črtila
in vas brez vzroka sovražila?!

D e d.

Ker več ne morem plačevati
njej z delom hrane, ki dajati
jo mora mi, dokler me Bog
ne reši zemeljskih nadlog.
Zato odpuščam vam žalitev,
ki vrezala me je kot britev;
a to poveri vam sivoglav,
da vaša mama nima prav,
ker vas uči za mlada leta
zmerjati starega očeta!
Naj rajša bi učila vas,
kaj vsem za hišo to sem jaz!
Res ne umem pisanja, branja,
ker človek mojih let si znanja
le v mestnih šolah je dobil,
a takrat kmet brez šol je bil.

P e t e r.

Če šole niste še imeli,
sami bi tuintam kaj vjeli;
po sili tudi zdaj nam v šoli
v glavé ne vlivajo nikoli!

D e d.

Vem, znanje se ne more vlti,
a sredstva morajo tu biti!

M i n k a.

Najboljše sredstvo se mi zdi,
da me učenje veseli
in glava mi mi brez soli!

D e d.

Če zdaj že malčki ste učeni
in vam neznan je kruh ovseni,
največjo hvalo ste dolžni

za svoj uspeh, otroci vi,
 sedanji razsvetljeni dobi,
 ko šola je že v vsaki sobi,
 in meni, ki zidati dal
 to hišo sem in krog nje zbral
 vrt, njiv in travnikov obilo
 ter gozd za drva in gnojilo!
 Vse to pa sad je mojih rok,
 rok žuljavih, ki že otrok
 za kruhom v svet sem moral z njimi
 in potlej delal sem pozimi
 ter v dneh poletja malo več,
 kot vam zdaj delati je všeč!

P e t e r.

Zakaj pa zdaj vas veseli
 le skleda, dokler jed je v nji?

D e d.

Obrabila se in potekla
 kolesa bodo vam iz jekla:
 kaj čudno, če na stare dni
 opešale so mi moči,
 da delati mi ni mogoče,
 kot delata vam mati, oče!
 Krivično torej z mamó vred
 zavidate mi mir in jed!
 Zato ne poslušajte mame,
 ko jezna se zadira vame!
 To rečem vam, to vam velim,
 ker vse najboljšé vam želim!

(Dalje.)

☞ *Rasti, rasti, travica!* ☞

*Rasti, rasti, travica;
 pasi, pasi, kravica!
 Zibka guga se in teka,
 dete v zibki hoče mleka —
 belopenega si hoče,
 da mu lice bo cvetoče!
 Lički kot cvetoči roži,
 smeh na ustecah mu kroži . . .
 Zdrav je Mirko kakor ribka,
 gugaj se veselo, zibka!
 Leto dni naš Mirko star je —*

*zibke, mleka mu le mar je. —
 Mleko mu samó je v slasti;
 travica, le rasti, rasti!
 Mirko se na smeh drži,
 sen zatiska mu oči —
 že zastražil kroginkrog
 z angelci je zibko Bog . . .
 Z njim se bodo radovali,
 s cvetjem zibelko nastlali.
 Čujem jih že prav natanko,
 ko pojo mu uspavanko . . .*

Fran Žgur.

JOSIP VANDOT:

Kekec na hudi poti.

Planinska pripovedka.

(Dalje.)

3.

Jutro je pogledalo skozi nezagrnjeno okence v izbico, kjer sta spala Kekec in Tinka. In tedaj se je Kekec zganil in je odprl oči. Videl je, da snežniki že žaré v jutranji zarji, in iz oči mu je izginil ves zaspanec. Naglo se je pokrižal in je skočil s postelje. Oblekel je svoje irhaste hlače dokolenke in si je obul nakiovane črevlje. Bil je tiho kakor miška, da bi ne prebudil sestrice. A Tinka ga je vendar slišala. Kar oči je odprla, pa ga je gledala nekaj časa vsa začudena.

»Kam se že napravljaš, Kekec?« je vprašala in se je napol dvignila. Kekec je položil prst na usta. »Pst, Tinka!« je rekel potihem in se je ozrl na zaprta vrata. »Pst, Tinka! Veš, da ne sliši mati... Jerica gre z doma. Najbrž je že vstala. Veš, pa pojdem z njo tja do gozda, da ji ne bo žalostno in hudo. A mati ne sme tega vedeti...«

Tinki se je razžalostil obrazek. Zamahnila je z roko, pa je dejala: »Če greš ti, pa pojdem tudi jaz. Kar hitro se napravim in grem z vama. Lepo bom govorila Jerici, da se ne bo jokala. O, kar vstanem, pa pojdem...«

Tinka je res vstala in se je naglo napravila, pa najsi je Kekec še talko ugovarjal. Ni si dala prav ničesar dopovedati. Pa še najlepše krilce je oblekla in najlepšo šlabankico (jopico). Na noge pa si je nataknila močne čreveljčke in volnene nogavice. O, Tinka se je napravila, kakor da bi resnično šla na visoke gore trgat belih planik. Pa je hotela samo spremljati Jerico na težki poti z doma in ji govoriti lepe in mehke besede. A Tinka ni znala, kako dolgo pojde z Jerico. Hm, nemara pa stopi res na gore, če ne

bo predaleč in če je ne bodo bolele preveč nožice. A do gozda pojde gotovo. Do gozda pa je daleč, in prav je storila, da si je obula močne črevlje.

Bratec in sestrica sta se zmuznila v izbo. Obstala sta na pragu, ker sta se bala matere. A matere ni bilo v izbi. Na mizi se je kadil zajtrk, in tri žlice so ležale kraj sklede. Kekec in Tinka sta se začudila in sta stopila k mizi. Sedla sta na klopi, pa sta pričela molčé jesti. Vrata so se odprla, in prišla je Jerica s culico v roki. Bila je vsa bleda, a vendar se je smehljala, ko je stopila k mizi.

»O, Jerica!« je vzkliknil Kekec, ko jo je zagledal. »Glej, zajtrk že čaka nate. Pa tudi brašno stoji pripravljeno zate na mizi. Mati je pripravila vse zate... Pa midva sva vstala in se napravila, da te pojdeva spremilit do gozda. O, Jerica, ne hodi stran! Kar lepo ostani doma! Saj mati ne bo vedno huda. Glej, saj ti je pripravila brašno, da ne boš lačna na poti!«.

Jerica je zmajala z glavo. »Moram, Kekec, stran moram!« je odvrnila. »Saj poznam mater. Kar je rekla, je rekla, in pri tem ostane. A kje je mati? Iskala sem jo že povsod, da bi se poslovila od nje, a je ne dobim nikjer.«

Kekec ni odgovoril ničesar. Gledal je skozi okno na vrt, kjer se je ravno zasvetila rosa v jutranjem solncu. Tinka pa je sreballa iz skodelice in je gledala neprenehoma Jerico, ki je jedla mirno in ni bila prav nič žalostna. Ko so použili zajtrk, je vzela Jerica brašno in culico. Še enkrat se je ozrla po izbi in se je nasmehljala. Potem pa je stopila k durim in jih je odprla. Šla je skozi vežo in je obstala na dvorišču. Pogledala je kroginkrog, da bi videla mačeho. A mačeha ni bilo nikjer. Zato je krenila Jerica na polje. Molčé in brez besedi sta šla za njo Kekec in Tinka. Gledala sta v tla, pa se mista upala govoriti. Šli so preko polja, ki je bilo vse rosno in še vse zaspano, zakaj solnce je komaj pogledalo izza belih snežnikov.

Naposled pa se je Kekec vendarle oglasil. Pokazal je s prstom do njive sredi polja. »Glej, Jerica!« je rekel. »Tam gori stoji mati...«

Jerica jo je zagledala, pa je pospešila korake. Šla je prav do mačeha in ji je ponudila noko. »Prišla sem, da vam rečem zbogom, mati!« je dejala mirno in prijazno. »Zdaj grem k teti Nežari za gore... Zahvaljujem se vam za vse dobrote, mati! Odpustite mi, če sem vas kdaj razžalila! In ne bodite name hudi, mati!...«

Mačeha je gledala vstran. Zdelo se je, da Jerice niti ne posluša. A ko je Jerica umolknila in je še vedno prožila noko, se je okrenila. Za trenutek je pogledala svojo pastorko in ji je podala noko. »Hodi srečno,« je rekla. »Pa pozdravi teto Nežaro!«

Nato se je obrnila in je šla preko polja. Jerica je gledala za njo, kakor da bi pričakovala, da izpregovori mačeha še eno besedo. Dobro je vedela, da je šla mačeha samo zaradi tega na polje, da se izogne pastorki in je ne vidi več, ker ji je nemara že hudo, da jo je zapodila z doma. Saj je znala, da mačeha ni v srcu hudobna. Samo zaradi bolezni je tako sitna in razburljiva. Zato pa je gledala zdaj Jerica za njo in je mislila, da izpregovori mačeha še eno besedo. A mačeha se ni več ozrla. Naglo je šla ob njivali

proti domu. Kekec je stekel za njo in je zaklical: »Mati, ali smeva s Tinko spremljati Jerico? Veste, samo do gozda... Ali smeva, mati?«

Mati mu je pomignila z roko in je stopila za visoko žito. Izginila je, in Jerica je ni videla več. Kekec se je vrnil. Šli so do pašnika onkraj vasi in so zavili po klovovozni poti proti gozdu. Od vseh strani je prihajalo glasno ptičje petje. Solnčni žarki so plavali vseokrog, in rosa se je svetila po zagorski dolinici. Nad zelenimi gozdovi pa so stali beli snežniki in so zrlí smehljaje se iz sinjih višav. Na njihovih temenih in strnih skalah se je lesketal sneg, ki ne skopni nikoli, ampak je vedno čist in bel, pa najsi pripeka poletno solnce še tako silno.

Kraj gozda so se ustavili. Jerica je segla Tinko v roko in jo je pogladila po razmiršenih laseh. »Vrnita se«, je rekla. »Zadosti daleč sta že prišla. Sama pojdem naprej in nočem, da bi se vidva utrudila.«

A Tinka je kar zajokala. Oklenila se je Jeričine roke in je ni hotela izpustiti. »O, še grem s tabo — samo kosček pota še,« je govornila. »Prav nič nisem trudna. Pa tudi mege me ne bolé... Samo kosček pota še, Jerica!«

»Hm,« je dejal Kekec in je iztrgal Jerico iz rok culico. Vrgel jo je preko ramena in je nadaljeval: »Še nekoliko časa greva s tabo. Veš, da te ne bo strah v gozdu in da ti ne bo dolg čas.«

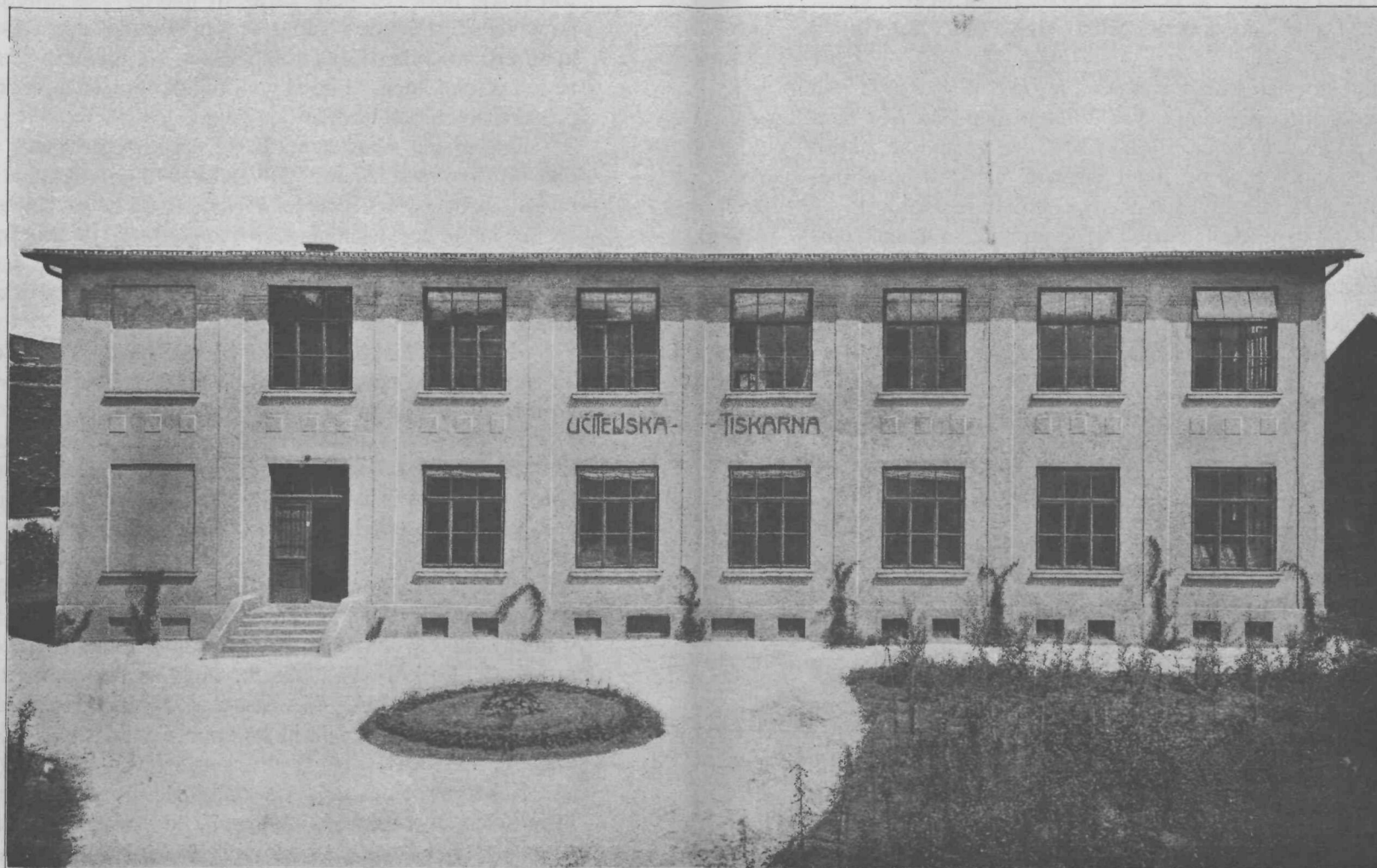
Jerica ni mogla nič drugega, nego da se je vdala. Šli so zato dalje po tistem gozdu. Razvezal se jim je jezik, in pričeli so govorniti. Kekec je minila tista žalost in pobitost, ki ga je tlačila že od sinoči. Tu in tam se je še celo veselo zasmeljal, da bi razvedril Jerico. Iz žepa je potegnil svojo lepo piščalko in je pričel piskati radostno pesem. Nasmejala se je Jerica, in še celo mala Tinka je obrisala solzna tica in se je zahihitala.

»Škoda, da greš, Jerica«, je dejal Kekec, ko je prenehal piskati. »Glej, v nekaj dneh si izmislim novo pesem. Lepa bo tako, da bodo ptice kar umolknile, ko jo bodo zaslišale. Čudile se bodo, pa se pridejo k meni učit. Kaj meniš, Tinka? Ali mi verjameš? Na rame mi bodo sedle ptice in bodo kar strmele. Pojovi jih in jih zaprem doma v kletko. Pa boš imela dosti zabave, Tinkara!«

Kekec se je zasmeljal na glas in je dregnil Tinko. Tinka pa je strmela in je sklepala z rokami. »Ali res?« je vprašala vsa začudena. »O, Kekec, to bo veselje! Lepo mi bodo peli ptički. Hm, najlepše bo pa prepeval kos. Veš, zlat kljun ima; zato pa poje tako lepo. Le kmalu si izmisli tisto pesem, Kekec! Le kmalu jo zapiskaj, pa mi prinesi ptičke!«

No, Tinka je imela rdeča, okrogla ličeca in je bila majhna. Zato pa je verjela vse, in še na misel ji ni prišlo, da se bratec samo šali. Kekec pa se je znal šaliti, ker je imel jeziček namazan, a v glavi polno porednih muh, ki mu niso dale nikoli miru. — »Hm, seveda si jo kmalu izmislim,« je nadaljeval. »Samo v travo ležem, pa pogledam v nebo. In že imam tisto pesem, o, resnično jo že imam. Kar poslušaj, Tinka, in odpri oči!«

Kekec je vzel zopet piščalko in je zapiskal. Zapiskal je pesemco, ki je Jerica in Tinka nista še nikoli čuli. Pa je bila pesemca resnično lepa, da

UČITELJSKA TISKARNA, KJER TISKAJO „ZVONČEK“

se deklici kar nista mogli načuditi. Tinka je kar gledala okrog sebe in je pričakovala, da prileté zdajpazdaj drobne ptičice in sedejo Kekcu na rame. A ptičic ni bilo od nikoder. Molčale so nekje sredi gozda, pa so poslušale. Samo samotna sinica je čebljala tam v grmovju, kakor da bi pripadala Kekca.

»Pa si rekel, da pridejo ptičice,« je očitala potem Tinka Kekcu, ko so šli dalje v zeleni gozd. »Pa ni bilo nobene. Samo sinica je čivkala in je klicala: Fuj-fuj!«

»Ti si trepica, Tinka, trepica kakor sinica,« je odvrnil Kekec. »Ali veš, zakaj niso prišle zdaj ptice k meni? Veš, zato niso prišle, ker si ti trepica. O, iz grmovja so gledale ptice. Pa so rekle: Ne gremo se zdaj h Kekcu učit. Zato se ne gremo, ker je pri njem Tinkara. Tinkara pa je trepica. Če bi šle h Kekcu, pa bi bile tudi me trepice, kakor je Tinkara...«

Kekec se je smejal na ves glas. Tinka pa se je mamrdnila in nakremžila. Obrnila se je v stran in ni hotela več pogledati bratca. Kekec pa jo je dražil še naprej. A ko je videl, da je Tinka že resnično huda, jo je prijel za roko. »Kar nič mi ne zameri, Tinka,« ji je rekel. »Saj sem se samo šalil. Saj nisi ti trepica. Veš, trepice so samo ptice, ker nočejo k meni, da bi se naučile lepih pesmi.«

Tinka se je potolažila in se je pričela zopet smehljati. Prijela je Jerico za roko in je stopala kraj nje po hrupavi poti, ki se je vila vedno bolj navkreber. Za trenutek so umolknili vsi in so se zatopili v svoje misli. A tedaj se je oglasila zopet Jerica: »Pojdita nazaj — prišla sta že itak predaleč. Kar lepo pojdita domov...«

A Kekec je zamahnil z roko. »Kaj to!« je odvrnil. »Še majhen kosček greva in potem se vrneva... Toda povej mi, Jerica, ali poznaš pot, ki drži čez gore k teti Nežari? O, dolga mora biti kakor do morja in strma in visoka kakor do neba. Ali mi res?«

»Seveda je dolga in strma,« je odgovorila Jerica. »Ves dan bom hodila. Toda preden zaide sonce, bom že za gorami pri teti Nežari. Samo dobro moram stopiti.«

»Hm, pri teti Nežari,« je menil Kekec. »O, dobro se je še spominjam. Pred dvema letoma je bila pri nas. Prinesla mi je konjička, ki sem lahko nanj piskal. Če si pihnil vanj, pa je zacvilil: Fi-fi-fi... O, dobra je teta Nežara in se rada smeje kakor naša Tinka. Saj pravim, kar s tabo bi šel — k teti Nežari bi šel s tabo, Jerica.«

»Pa kdo bo doma pasel kozo?« je odgovorila Jerica. »Vesta, vidva morata ostati lepo pri materi! Pridna morata biti, da ne bo mati žalostna zaradi vaju! Zame bo pač bolje pri teti Nežari. Saj jaz nimam mamice...«

Jerica je povescila glavo in je postala žalostna. A Kekec ni videl njene žalosti. Obstal je hipoma in je tlesknil z rokami. »Pa kaj bo rekel oče?« je zaklicel kar hipoma. »V soboto pride domov, pa ne bo videl več Jerice. Pa kaj bo rekel?«

»Saj mu povem jaz vse,« je rekla Jerica. »Veš, pot k teti Nežari drži mimo gozda, kjer dela oče. Pa stopim k njemu in se poslovim od njega,«

Vse mu povem, da ne bo nič žalosten zaradi mojega odhoda. Pa reče, da je prav, če grem služiti k teti Nežari. Stara sem zadosti«.

Dospeli so do razpotja, kjer se je cepila pot na tri strani. Jerica je obstala in je premišljala. »Ta-le pot bo prava,« je rekla naposled in je pokazala pot, ki se je vila na levo. »Zdaj pa kar pojdita domov! Stopiti moram naglo, če hočem še pred nočjo dospeti k teti Nežari. Ostanita lepo zdrava in se spomnita časih name!«

»Samo še kosček pota, o, samo še kosček pota!« si prosila Kekec in Tinka, ker se kar ločiti ništa mogla od sestrice. Pa sta prosila tako lepo in presrčno, da ju Jerica ni mogla kar zapoditi. Šli so naprej in so prispeli zopet do razpotja. Zdaj pa je Jerica že bolj premišljala, po kateri poti naj krenejo. Videlo se ni nič drugega kakor temne smreke, ki so bile tako visoke in košate, da se je prikazal le tuptam majhen kosček neba izza vejevja. Jerici se je zdelo, da je srednja pot prava. Zato so krenili po njej in so se pričeli zopet glasno pogovarjati. Toda pot je prenehala hipoma; samo ozka, malo izhojena steza se je vila naprej med gostim grmovjem.

Jerica se je začudila. Vedela je, da je izgrešila pot, in zato ji je bilo neprijetno. Obrnili so se, da bi prišli nazaj do razpotja. A hodili so in hodili; dolgo uro so hodili, pa vendar niso prišli do razpotja. Samo do konca poti so prišli in so videli zopet pred sabo stezo, ki je držala v gosto grmovje. — »Čudno,« je dejala Jerica in je bila vsa v skrbel. »Saj je držala samo ena pot od razpotja po sredi. Zdaj pa ne najdemo niti razpotja«. — In Jerico je skrbelo vedno bolj. Ne zaradi sebe, ampak zaradi Kekeca in Tinke. Hitela je nazaj po poti, pa je prišla zopet do grmovja in ozke steze; tekla je naprej — a tam je zagledala zopet grmovje in stezo. Pa se je Jerica čudila, in skrbelo jo je, da ji je stopil mirzel znoj na čelo. — »Izgrešili smo pot in smo zašli,« je rekla naposled, ker si ni znala več pomagati.

Kekec se je zasmel in je tlesknil z rokami. »O, prav, da smo zašli,« je menil in se ni prav nič ustrašil. »Prav, bomo saj dlje časa skupaj. Nič se ne boj, Jerica! Pa tudi tebi, Tinka, se ni bati ničesar. Jaz vem dobro, da je tu po gozdu vse polno škratec. Kar poklicati jih je treba, pa pridejo in pokažejo pot. Počakajta! Na piščalko zapiskam in zapojem. In kar iz zemlje zraste škratec in nam pokaže pravo pot«.

Resnično — Kekec je vtaknil piščalko v usta in je potem zapel. Trikrat je zapiskal svojo pesem in je gledal naravnost v goščavo.

»Pridi, pridi, škratec,
škratec, ljubi bratec!
Krono srebarno imaš,
poti v gozdu vse poznaš —
pridi, deco mas poglej,
pot pokaži nam, povej!«

Kekec je pisikal in pel. Tinka se je stisnila k Jerici in se je tresla samega strahu. Ovbe! Sedaj pride škratec s srebrno krono. Naravnost iz

grmovja stopi in se zasmee. A mala Tinka se boji škratec, ker je slišala, da so vsi hudobni. Dolge brade imajo in dolge roke. In smejejo se, samo smejejo in kimajo z glavo. A vendar so hudobni, ker kradejo malo deco. zapirajo jo v črne votline, in deca jim mora preštovati noč in dan rumene cekine. A škratec se jim smejejo in jim ne privošči niti močnika... Ovbe! Zdaj-le pride škratec; zdaj-le stopi iz grmovja in tleskne z rokami, ko zagleda malo Tinko. Ovbe, ovbe! — In Tinka se stisne še tesneje k Jerici in se trese po vsem životu. Kekec piška in poje, da je že kar rdeč po obrazu. A od nikoder ni škratec, da bi jim pokazali pravo pot. Naposled se Kekec naveliča piskanja. Jezno utakne piščalko v žep in trikrat zasope.

»Ni jih, nikjer jih ni,« reče zlovoljen. »Nemara slišijo, pa se zanalašč nočejo prikazati. O, da bi prišli, prismojke! Lepo pesem bi jim zagodel, da bi skakali od samega veselja. A nočejo, te prismojke se nam nočejo prikazati... Saj pravim, Jerica, nič drugega nam ne preostaja, kakor da gremo naravnost po stezi. Nekam že pridemo. Tu v gozdu ne smemo ostati, ker zdaj niti ne vemo, ali gremo naprej ali nazaj.«

Jerica je prikimala. In šli so dalje po ozki stezi med gosto goščavo. V vrhovih dreves je pričelo šumeti bučno in glasno. Vzdignil se je veter kdovekje, pa je pričel vršeti nad gozdom. Smreke so se pripogibale in so ječale z nekimi čudnimi, zategnjenimi glasom, da je bilo Tinko skoro strah. Ozirala se je krog sebe in se je držala vedno Jerice za roko. Dolgo so speli po ozki stezi, a goščave še vedno ni bilo konca. Videli niso niti solnce niti neba; zato pa niso vedeli, kako pozno je že. Šli so kar slepo naprej in so molčali ves čas. Tudi Kekca je pričelo skrbeti, zato je postal slabe volje. Vedno in vedno se je jezil na škrate, ki so tako hudobni, da jim nočejo pokazati prave poti. A Tinka je že obstala tuptatam in je zastokala, ker so jo pričele noge boleti. A steza se je vzpenjala višje, vedno višje in je prihajala vedno bolj strma.

»Kaj bo, oji, kaj bo?« je pomislil Kekec sam pri sebi in se je popraskal za desnimi ušesom. »Gremo in gremo; že celo večnost hodimo, pa ne pridemo nikamor. Čudno, zares čudno!« — In Kekec je zmajeval z glavo in je premišljal. A kar hipoma je tlesknil z rokami. Virgel je klobuček s petelinjim peresom na tla in je stopil k visoki, debeli smreki, ki je bila vsa porasla z dolgimi lišaji. Še preden sta deklici utegnile pomisliti, je že splezal na smreko in je izginil med vejami.

Deklici sta stali pod smreko in sta zaman ugibali, zakaj je splezal Kekec na visoko drevo. A dolgo nista čakali, zakaj Kekec je priplezal kmalu nazaj. — »Prav vrhu smreke sem bil,« je pripovedoval ves zasopel. »Hotel sem videti, kje se nahajamo. A videl nisem ničesar. Kamor sem pogledal, povsod samo skalovje. Do neba se dviguje, naravnost do neba. Pa solnce sem videl, Oj, že davno je prešlo sredino neba, oji, že davno...«

Kekec se je sklonil, pa je pobral klobuček. Pogledal je sestrici in je bil ves v skrbeh. Tinka se je spustila v jok in je sedla na mah. Oj, bila je trudna in lačna. Pa drobne možice so jo bolele, da le kaj! Saj ni bila navajena tako hudih potov, resnično ni bila navajena. Zato pa ni mogla naprej.

Nedaleč tam je žuborel vrelec, in Tinka je kar sklonila glavico, pa je pričela srkati mrzlo vodo. A tudi Kekec in Jerica sta sedla poleg nje. Jerica je razvezala culico in je podala Tinki kos kruha. Lačna Tinka pa je kar zgrabila za kruh in je pričela hlastno jesti.

Kekec in Jerica sta ugibala, kaj bi ukrenila. A ugibala sta zaman, ker se nista domislila ničesar pametnega. Skrbelo je oba, ker sta vedela dobro, da so zašli sredi gozda. Naprej ne znajo, pa tudi nazaj ne. A vseeno je bil Kekec za to, da naj gredo naprej, samo naprej. — »Hm,« je rekel, »steza mora nekam držati. Kar tako ni itako dobro izhojena. Kar pojdimo naprej! Nemara pridemo še celo do tete Nežare ali pa k očetu, ki dela tu blizu nekje«.

Pa so šli zopet dalje. Veter je prihajal vedno močnejši in je bučal nad zelenim lesom. Vseokrog je ječalo in stokalo. Smreke so se kar tresle in so se pripogibale globoko h grimovju. Steza je zavila naravnost kvišku. Bila je itako strma, da so šli komaj, komaj navzgor. Smreke so izginjale vedno bolj. Gosto rušje je raslo kroginkrog in je bilo itako visoko, da so otroci kar izginiti med njim. Sredi rušja pa so se dvigali iz ostrih, razmetanih skal črni, napol pokvečeni borovci.

In Tinka je zopet omagala. Zgrudila se je na zemljo in je zajokala bridko na ves glas. Kekec in Tinka sta morala sesti k njej, da sta jo potolažila. — »Ne joči se, Tinka!« ji je prigovarjala Jerica. »Glej, saj bomo kmalu iz gozda. Lepo bomo počivali in se potem vrnemo domov. Samo jokati se ti ni treba«.

Pa se je Tinka vendarle potolažila. Bridko je vzdihnila in si je obrišala z rokavom rdeči obrazek. Trudoma se je dvignila in se je pričela plaziti po vseh štirih po strmini. Vzdihovala je vso pot in je klicala mamico. — Rušje je raslo vedno redkejše in nižje. Bilo že ni več borovcev. Samo visoke, razmetane skale so ležale kroginkrog, da se ni videlo nikamor. Le nebo se je prikazalo, in bele meglice so plavale preko neba. Otroci so se oddahnili, ko so zagledali nebo nad sabo. Saj so vedeli, da je konec strašnega gozda in da vidijo v nekaj trenutkih daleč okrog sebe. Spoznali bodo, kam so zašli, in se vrnejo naglo domov, še preden pride večer.

Resnično — dospeli so do peščenega obronka in so tam obstali. Pred njimi se je razgrinjala zelena senožet, polna pisanih rož in živih metuljev. Murni so se oglašali od vseh strani in so glasno prepevali. Tam kraj senožeti pa je stala prostorna, lesena kočica. Dim se je dvigal nad njo, a širom okrog ni bilo živega človeka.

Kekec je zavriskal na glas. — »Ali vama misem rekel?« je govoril sestricama. »Hm, dejal sem, da pojdimo vedno naprej. Pa smo šli — in glejta, prišli smo do ljudi, ki nam pokažejo pravo pot. Ali vama misem rekel? Hej!« — In Kekec je tlesknil z rokami in je poskočil v svojem velikem veselju. Zavriskal je še enkrat na ves glas in je stekel preko zelene senožeti.

»Juhuhu!« je odmevalo od vseh strani s strmih snežnikov, ki so se dvigali že onkraj senožeti. Razločno so se videli že črni prepadi in beli

sneg, ki je pokrival gladke skale. Kekec je tekel na vso sapo preko seno-
žeti. Čutil ni nobene utrujenosti več. Še celo na glavo se je postavil sredi
senožeti in je zavriskal vnovič.

»Juhuhu!« je odmevalo zopet od visokih, zasneženih skal. Kekec se
je zasmejal in je zdinjal naravnost proti koči... (Dalje.)

— Cvetoci črešnji. —

Visoko iznad vseh dreves
ti, črešnja, v vrtu se dviguješ
ter čas pomladnji čezinčez
očem ti prva oznanuješ,
ko nežni, snežnobeli cvet
obleko novo stke ti spet,
med cvet pa ji vpleteni
so lističi zeleni!

Čebelic, čmrljev vsa brenčiš,
in vetrič lahni te preveva;
skrivnostno, sladko vsa drhtiš
kot mlada zaročena deva...
In ptice radostno pojoč

ter glasno te pozdravljajoč
prihajajo ti v svate
in sedajo spet nate.
Čuj, ljubo črešnjevo drevo,
jaz tudi te pozdravljam,
in ko mi nate zre oko,
spomine si obnavljam
na let detinskih zlate dni
v zavetju maminih oči:
na vrtu v pomladanskem cvetju
ti vselej prvo stalo si
in sladkega sadu v poletju
ti meni prvo dalo si.

Fr. Rojec.

Egon Jezeršek,

učitelj na Ciril-Methodovi šoli pri
Sv. Jakobu v Trstu in načelnik
tamošnjega Sokola, je padel kot
poročnik na laškem bojišču.

Slava učitelju junaku!

FR. PALNAK:

Slike iz živalstva.

Letos hočemo nadaljevati s slikami iz živalstva, ki so opravičeno zbudile toliko pozornosti med »Zvončkovim« mladiim svetom! Čujimo torej!

KRALJESTVO PO DŽUNGLAH.

Svoje kraljestvo imajo živali po džunglah, a iz teh vum še uhajajo na človeška selišča. Jeleni in mrtjasci mu rjujejo po njivah ter mu popasejo setve, opice prihajajo k rast sadje, in vsi džungelski krvoloki si hodijo iskati domačih živali. Zato je napovedal človek boji vsem džungelskim prebivalcem, a izvabil si je eno žival ter jo ukrotil: slona! Ta naj mu doma dela ter mu nosi tovore! Jelene in mrtjasci zalezuje, kjer jih dobi; opic se otepa, kakor in kolikor se jih more, vse džungelske zveri pa preganja, a od vseh najbolj njihovega kralja — tigra samega!

Domačini Indijci se tigra boje, časte pa ga tudi po božje. A vendar so se tudi oni že odnekaj spuščali z njim v boji. Postavili so se proti njemu s samo sulico in z močnim nožem, ali pa so mu nastavliali pasti. Posebno uspešen tak boji ni bil, težak pa dosti. Zato so veliko trpeli pred zverjo, ki se človeka ne ogiblje, in še danes je vsako leto visoko število žrtev, ki jih zahteva tiger. Ob belem dnevu se priklati iz goščave, posebno če je lačen, strga jezdeca s konja ali celo z visokega slona, in redek, redek je človek, ki bi se rešil, če ga je enkrat udalil tiger s svojo šapo. Zato imajo v nekaterih krajih domačini pred tigrom tak strah, da se ne upajo izgovarjati niti njegovega imena, da bi ga ne priklicali. Žive v veri, da dotičnika, ki je ubil tigra, gotovo še tiger raztrga.

No, pa ta vera je prazna! Saj je znan angleški general Gerard, ki je pobil sam 216 tigrov, a njega samega še nobeden.

Ta hrabri general je odšel kar sam samcat in kar s svojo dvocevko ter z zanesljivo roklo v džungle, kjer mu je bil lov na tigre največja zabava. Če je zvedel za kak kraj, da nadleguje v njem tiger ljudi, je kar šel tja, da obračuni z razbojnikom. Navadno je poiskal tigra na njegovem ležišču in dostikrat se je plazil do njega po vseh štirih skozi grmovje. Če se je tiger zgrbil ter se pripravil na skok, je pomeril general z največjo ravnodušnostjo na tigrovo srce ter ni nikdar izgrehil svojega smotra. Tako pripovedujejo o generalu Gerardu; a tudi samo o njem, ker ni dosti ljudi po svetu, ki bi si iskali tigrov s toliko hladnokrvnostjo.

Precej poguma zahteva tudi v naslednjem opisani način lova, kjer se vrže lovec na zvižajo. Iz močnega bambusa si naredi lovec kletko ter jo postavi na tigrovo pot. Vanjo se zapre lovec sam, da je sam vada za tigra. Z nočjo pride zver ter zapazi človeka, ki ga še vabi s klicanjem in stokanjem. Tiger se približa, da stvar preišče ter vidi, da tiči njegova namišljena žrtev za bambusovimi palicami. Žival se spne na zadnji nogi, da

zlomi s sprednjima nogama palice, tako pa obrne proti človeku prosto svoje prsi. Lovec porabi to priložnost ter potisne zveri z vse močjo sulico v srce. Ker je ta sulica še navadno otrovana, zadostuje en sam sunek, da tiger konča. —

Od življenja v džungli človek malo vidi, a vendar bi rad napasel tudi na njem svoj pogled. Zato ujamejo v nekaterih krajih domačini džungelskega divjega bivola in tigra ter ju zapro skupaj v veliko kletko, da bi se tamkaj rvala pred očmi gledalcev. Časih se živali močeta spoprijeti, in tedaj ju dražijo gledalci toliko časa, da ena začne. Navadno je tiger prvi, ki skoči na bivola. A ta se ga otrse in pritisne na tla, ga nasadi na roge ter ga vrže kvišku. Tiger se mu zagriže zopet v uho. Nazadnje pa se največkrat naveličata boja oba ter odnehata, kakor da »sta se zmenila, da se ne pustita več hujskati od sirovih ljudi«.

Tudi s sloni se mora boriti tiger pred ljudmi; a tudi tukaj se mu ne godi bolje. Tiger bi rad zgrabil slona za rilec, a ta ve dobro, kakšno orožje ima v svojem trobcu. Z njim tigra tepe, a po vsakem udarcu rilec hitro dvigne in prisloni svojemu nasprotniku za nameček še eno s svojimi dolgimi, strahovitimi okli.

Da bi človek džungelskega kralja ukrotil, se mu še ni posrečilo, četudi ga ima tupatam ujetega ter ga kaže svetu.

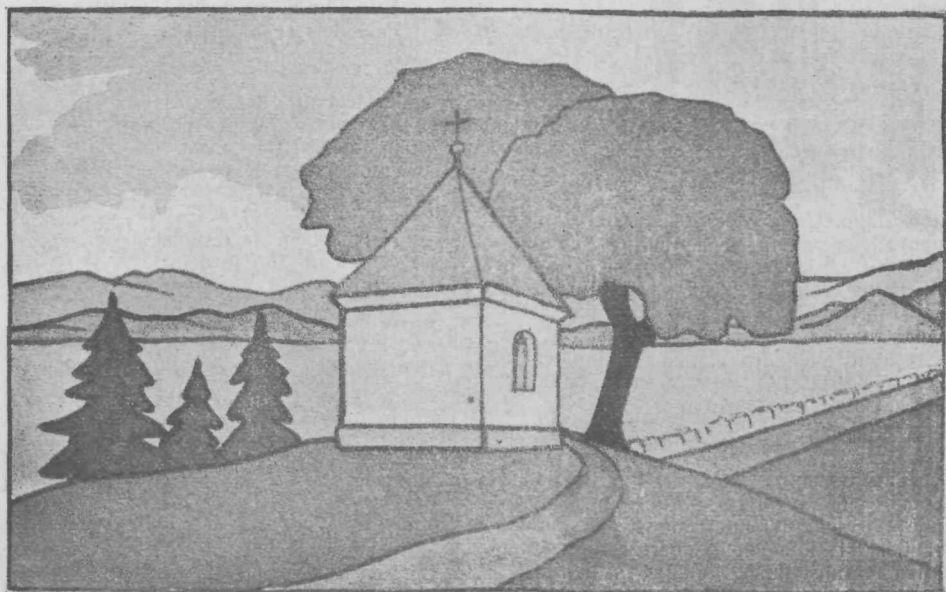

Mladi risar.

Priobčil V. Sič.

Po dolgem času zopet nekaj za mlade „Zvončkove“ risarje! Danes vidite pokrajinsko sličico, ki bi bila seveda lepša, ako bi bila izvršena v barvah. Toda razmere so sedaj take, da se moramo zadovoljiti tudi s to podobo! Sicer je pa vsakomur dano na prosto voljo, da

izvede podobo v barvah. Opazujte prirodo! Glejte, kakšna so drevesa, gore, travniki, oblaki itd.! Potem pa vzemite čopič in barve v roke in slikajte! Želim vam mnogo lepe in prijetne zabave!

Besedna uganka.

Priobčil L. O.

Besede značijo: 1. domačo ptico; 2. konec molitve; 3. utež; 4. moško krstno ime. Z leve na desno in odzgoraj navzdol bereš iste besede.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev besedne uganke v 1. in 2. številki.

Misel.

a	a	a	a
c	c	e	e
e	m	n	n
n	r	t	t

Prav so jo rešili: Marija in Jakica Ganglovi, učenki v Ljubljani; Stanko Guštin v Metliki; Alojzij Bučar, učenec V. razreda na Vranskem; Stanko Skok, učenec II. gimn. razr. v Št. Vidu nad Ljubljano; Damjan Albin Mihler, učenec II. b realčnega razreda v Ljubljani; Zmagoslav Pipan, učenec Ciril-Metodove šole v Rožnem dolu.

Ivan Gutenberg.

Dne 24. februarja tekočega leta je minilo 450 let, odkar je umrl Ivan Gutenberg, izumitelj knjigotiskarstva. (Ta znameniti mož je umrl dne 24. februarja l. 1468 v Mogunciji.) — Pred Gutenbergom so morali knjige še pisati. Tako delo je bilo jako zamudno in tudi

silno drago. Umljivo je, da so mogli knjige kupovati le najbogatejši ljudje. Neimoviti sloji niso zmogli tolikega denarja. Zato so bile knjige velika redkost, a tudi ljudi, ki bi znali brati in pisati, je bilo prav malo. Ko je pa Gutenberg izumil knjigotiskarstvo, se je v tem pogledu marsikaj izpremenilo. Toda — potrpite! O tem vam pove „Zvonček“ še marsikaj zanimivega!

Turška kuhinja.

Turške kuhinje ne moremo primerjati z nobeno kuhinjo — kar se tiče umazanosti, ki je običajna tudi pri najbogatejših Turkih. Pravijo, da mora imeti dober želodec, kdor vidi umazanost turške kuhinje in kuhinjske oprave, pa potem vendarle sede za mizo k obedu. Navadno jedo mlečno juho s česnom. Povsod po ulicah prodajajo posebno turško bržolo, ki je napravljena iz razsekljanih jančkovih pljuč, ledic in srca! — E, boljša in čednejša je res naša slovenska kuhinja, samo da je sedaj v njej vsega premalo — razen snage in gladu!

Drobtine.

1.

Tvoja knjiga tebe prosi:
Dobrotljivo glej namé;
naj me čista roka nosi,
beri čisto me srce!

2.

Kdo ti vedno služi vdano?
To je vsaka lepa knjiga:
v dušo ti dovaja hrano
in srce veselo dviga.

3.

Kar je res — govóri,
kar je dobro — stóri!

4.

Mirno, čisto vest imej;
slab si, kadar se bojiš;
s komerkoli govoriš,
v lice mu ponosno glej!

5.

Solnce sveti na zemljó,
dobro vsem je in povsodi;
tudi ti ravnaj tako:
vedno vsem pravičen bodi!

6.

Ne zdihujte, ne tožite,
rajši dela se lotite!

7.

To je tvoje, kar si daš
z delom vztrajnega poštenja,
dobro vsaj ime imaš
sredi ljutega življenja.

8.

Naj ne bega te tesnoba,
če ti dato žulj je delo;
sram te bodi, če lenoba
kaže ti na roko belo!

9.

Veseljaček se raduje:
„Glavno, da uživam jaz!“
Resen človek pa si kuje
z delom svoj bodoči čas.

10.

Preden sodiš z grajo ali s hvalo,
sebe samega poglej v zrcalo!

11.

Jezikavi svet obira
vse, kar strast mu v plen poda,
moder mož pogled upira
v dno človeškega srca.

12.

Iz uljnjaka — strd,
iz volčjaka — črt!

13.

Ako si oblečen čedno,
to je dobro in lepó,
a še lepše je, če vedno
tvoje srce je čistó.

Modest

KOTIČEK GOSPODA DOROPOLJSKEGA

Velecenjeni gospod!

Sestavila sem spis, ki je gospodični učiteljci jako ugajal. Zato ga pošiljam Vam, ako bi ga hoteli priobčiti v „Zvončku“, ker ga bodo morebiti tudi drugi otroci radi brali.

S spoštovanjem

Vaša

vdana

Evlatija Vastičeva,
učenka V. razreda v Hrastniku

Odgovor:

Ljuba Evlatija!

Ustrezam Tvoji želji in objavljam Tvoj zanimivi spis, ki ga gotovo vsi koticarji z veseljem prebero. Spis se glasi:

Obisk mojega strica.

V ponedeljek sem bila jako vesela, ker je prišel moj stric na dopust. Bil je, odkar se je začela vojna, na morju. Pripovedoval je, kako so se topli z Italijani, ki so največkrat zbežali, ko so videli, da se je potopila kaka italijanska ladja. Najbolj me je pa zanimalo, ko je pripovedoval, da so Italijani potopili njih ladjo in kako so si komaj rešili življenje. Rekel je, da je nekega popoldneva napadlo več italijanskih ladij njih ladjo. Seveda — ena ladja se ne more proti večini dolgo ustavljati. Pa vendar bi bili še naši premagali Italijane, ko ne bi ladja dobila luknje. Zato se je začela potapljati. Hitro so spustili vse rešilne čolne v morje, in hipoma so bili vsi ljudje v čolnih. Ker je pa bilo po nesreči ravno v tistem čolnu, ki je bil v njem moj stric, preveč ljudi, se je ta zaradi preobilne teže začel potapljati. Ljudje in mornarji, ki so znali plavati, so hitro poskakali v vodo in plavali proti kopni zemlji, kolikor mogoče hitro. Ljudje pa, ki niso znali plavati, so grozno vpili na pomoč. Nekateri so se pa kar prijeli kakega mornarja za pas, ker so mislili, da jih bo mornar pripeljal s svojim plavanjem na suho. A čestokrat sta se oba potopila. Moj stric pa je mislil na lastno življenje, za koga drugega se ni zmenil nič. Zato je plaval daleč stran, ker se je bal, da bi se ga kdo ne prijel, a po nesreči je zaplaval preveč v morje in tako izgrešil pot. Njegova obleka iz kavčuga se je od vode napela, in stric je postal

tako težak, da se je naposled začel potapljati. Zbral je vse svoje moči ter se začel v vodi slačiti. Bluzo je hitro potegnil s sebe, ko pa je hotel sleči hlače, so se mu te zapletle med noge, tako da ni mogel prav nič plavati. Deset ur je bil v vodi. Prej je še vedno mislil, da si slego težko obleko in bo lahko plaval na breg. Tolažil se je še z mislijo, da umre za domovino. V veliko veselje pa je zagledal v daljavi ladjo. Hitro si raztrga srajco in maha z njo proti ladji. Ljudje na ladji ga ugledajo in gredo takoj s čolnom na pomoč. Ko pride stric na ladjo, takoj omedli. Ko pa so mu dali piti ruma, se zopet zave.

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že dolgo časa sem naročena na Vaš „Zvonček“. Vselej, ko dobim novo številko, prečitam z veseljem njeno vsebino. Posebno me pa zanima Vaš kotichek. „Zato“ si želim tudi jaz pridružiti koticekarjem in prosim, uvrstite tudi moje vrstice v svoj kotichek.

Z odličnim spoštovanjem

vdana

Franja Fischerjeva,
Mašun pri Knežaku na Notranjskem.

Odgovor:

Ljuba Franja!

Veseli me Tvoja izpoved, da si že dolgo naročnica našemu listu. Res je moj kotichek zanimiv, saj beremo v njem pisemca od povsod, koder govorje in pišejo naš mili slovenski jezik. Veseli me, da sem dobil s Teboj eno sodrudnico več, zato prav rad uvrščam Tvoje pismo v svoj kotichek. Le večkrat se oglasi!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam pišem prvič. Dovolite, dragi gospod, da se Vam predstavim kot učenec III. razreda II. oddeleka. V jeseni izpolnim svoje 13. leto. „Zvonček“ dobivam od g. nadučitelja Franca Zopfa, saj je Vam menda znan. Jako me zanima „Zvonček“, posebno pa njega kotichek, tudi v šoli čitam razne spise. Najbolj me veseli prirodoslovje, priro-

dopis in telovadba. Nekaj sem Vam še hotel pisati: tudi kunce imam.

Jako bi me veselilo, ko bi me hoteli potisniti med svoje koticarje.

Vaš vdani Vam

Franc Stres,
učenec III. razr. II. odd. v Pristavi.

Odgovor:

Ljubi Franc!

Tudi Tebe sem potisnil med koticarje. Družba je velika; ne bo Ti dolgčas. Gosp. nadučitelja poznam in kakor sodim po Tvojilični pisavi, ga poznaš tudi Ti prav dobro z najboljši strani. Gotovo Ti je tudi on vcepil veselje do velike prirode, ki se v njej zrcali vsemogočnost božja. Koga ne veseli nauk o prirodi! Saj smo vsi člani božanstvene prirode. Vsak mora vršiti svoj posel, pa se gibanje v naši družbi kakor v prirodi ne ustavi nikoli, in vsakdo dosega svojo srečo po svoji sposobnosti, po svojem delu. — Tudi „Zvonček“ leto za letom opisuje prirodo, našo veliko skupno mater. Tu dobi vsakdo dovolj zabave in hvaležnega dela.

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Zopet sem se Vam namenil pisati. Zdaj hodim zopet v šolo. Pošiljam Vam povestico, ki sem Vam jo obljubil in Vas prosim, da jo priobčite v „Zvončku“. Ko sem v tretji številki bral odgovor in bratovo povest, sem bil jako vesel.

Lepe pozdrave od Vašega

Svetozara Ilešiča,
učenca 4. razr. v Ljubljani.

Mladi muzikant.

Mali Lukec je večkrat za god dobil kako piščalko. Piskal je na njo, da se je slišalo daleč naokrog. Nekdaj pa je začela njegova starejša sestra Božena svirati na neki večji instrument. „To je pa kakor kakšna napihnjena žaba,“ si je mislil Lukec, „samo ne vem, zakaj ima te štiri debele niti po trebuhu?“ Instrument so bile gosli. — Ko nekega dne ni bilo Božene doma, si je mislil Lukec: „Danes napnem pa jaz to žabo, bom videl, če mi bo regljala.“ In vzel je gosli ter sedel sredi sobe na tla. Dobro, da je ležala ravno tam palčica za obroč; vzel jo je in začel dregati po strunah: „Saj Božena tudi s palico ščegeta žabo po trebuhu.“ Zdaj se mu šele zazdi, da glasovi niso prav nič lepi. „Piskati se mora pri vratu, kakor pri piščalki,“ si misli ter začne z vso močjo pihati v gosli. Pihal je in pihal, da je bil že ves rdeč, a pomagalo ni nič. Jezen vrže „žabo“ po tleh. Sedaj pa nastane za njim glasen smeh. Brat in sestra sta se mu smejala, češ, misliš, da se mora na gosli piskati kakor na tvojo piščalko? Čez nekaj časa pride Božena domov in se huduje nad Lukcem, ki ji je gosli skoro pokvaril. O, ti mladi muzikant ti!

Pomladni pevci.

Tam v gozdu tihem
ptičke pojó,
svoje pesemce krasne
žvrgolijo sladkó.

Tam na grmičku
slavec žvrgoli,
malemu ptičku
ne manjka jedi.

Lastovice krasne
z juga prileté,
vesele so, da lahko
pod streho mirno spe.

Odgovor:

Ljubi Svetozar!

Priobčujem Tvojo povest in pesemco, ker sem uverjen, da bodo vsi „Zvončkovi“ bralci imeli z njima toliko veselja in zabave, kakor sem ju imel jaz. Le še večkrat se oglasi!

*

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Stara bom kmalu osem let. Že lani sem Vam poizkušala pisati, pa sem bila še premajhna. Hodila sem še v I. razred. Imam majhno sestrico Vero, ki kaj rada brska po „Zvončku“ in gleda lepe slike. Stara še ni štiri leta. Imam večjega bratca Milana, ki hodi tudi z menoj v II. razred v II. oddelek. Prav rada berem Vaš kotichek. Prosim, da mi odgovorite! Učiteljeva sem.

Lepo Vas pozdravlja

Mara Klemenčičeva,
učenka II. raz. I. odd. pri Sv. Trojci v Sl. g.

Odgovor:

Ljuba Mara!

No, sedaj imaš že lepo pisavo, zato upam, da se boš večkrat oglasila. In Tvoj bratec Milan — ali nima nič veselja do pisanja? Sestrica Vera pa naj le pridno gleda „Zvončkove“ slike! Kadar doraste, se sprijazni in seznanj s črkami ter se gotovo pridruži „Zvončkovim“ zvestim bralkam. Srčne pozdrave vsem trem!

Vsem koticarjem: Vesela bodi cvetoča pomlad vam vsem! Naj skoro pride pomlad tudi ljubljani domovini!
